

Στο

περιβόλι της Παναγίας μας, η παρουσία της Παναγίας μας είναι έντονη. Παντού φαίνεται να υπάρχει η παρουσία Της. Ακόμα και ο προσκυνητής μπορεί να νοιώσει την ευλογία Της και ότι η ακούραστη μεσίτριά μας σκεπάζει με στοργή το αγιώνυμο Όρος της. Άλλωστε είναι η προστάτις του Μοναχισμού μας και η μητέρα όλων των Μοναχών.

Μια από τις αμέτρητες διηγήσεις για την παρουσία της Παναγίας μας στη ζωή των μοναχών είναι και η εξής που μας διηγήθηκαν και που για άλλη μια φορά αποδεικνύει το μέγεθος της αγάπης του Θεού που κανέναν δεν αποστρέφεται, αλλά θέλει «πάντας σωθῆναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθεῖν».

Κάποτε λοιπόν, λέει η διήγηση, ζούσαν σ' ένα μοναστήρι δυο υποτακτικοί, οι οποίοι είχαν κυριευθεί από το πάθος της «μέθης». Και ήταν καθημερινά μεθυσμένοι. Ο Γέροντας και οι υπόλοιποι αδελφοί προσπαθούσαν με αγάπη να τους νουθετήσουν και να τους συμβουλέψουν. Εκείνοι όμως δεν εθεραπεύοντο και παρέμεναν κυριευμένοι στο πάθος τους. Επειδή όμως αποτελούσαν σκάνδαλο με την αμετανοησία τους και με τη συνεχιζόμενη απαράδεκτη συμπεριφορά τους λόγω της «μέθης» τους, γι' αυτό και η Αδελφότητα και η Ιερά Επιστοασία απεφάσισε να τους εκδιώξει από τη Μονή, προς γνώση και συμμόρφωση. Ένα χειμωνιάτικο όμως βράδυ, που ο καιρός είχε αγριέψει πολύ και το χιόνι είχε σκεπάσει τα πάντα και συνέχιζε να πέφτει πυκνό, ο Ηγούμενος βλέπει στον ύπνο του την Παναγία να τον

σκουντά και να του λέει: «Σήκω γρήγορα, γιατί τα γουρουνάκια μου κινδυνεύουν».

Ο ηγούμενος νόμιζε ότι η ενέργεια ήταν εκ του πονηρού και δεν υπήκουσε. Οπότε η Θεοτόκος ξαναήλθε για δεύτερη φορά και του επανέλαβε τα ίδια λόγια: «Σήκω γρήγορα, γιατί τα γουρουνάκια μου κινδυνεύουν». Και όταν ο ηγούμενος και πάλι δεν υπήκουσε, ήλθε πιο αυστηρή αυτή τη φορά και σε τόνο που δεν σήκωνε πλέον ανυπακοή του λέει «Τρέξε τώρα, γιατί σου είπα ότι τα γουρουνάκια μου κινδυνεύουν». Οπότε αυτή τη φορά σηκώθηκε και μαζί με άλλους πατέρες βγήκε έξω από την μάνδρα της Μονής, ψάχνοντας τα γουρουνάκια της Παναγίας.

Σε μια στιγμή ακούνε στα δεξιά τους και από το βάθος ενός γκρεμού βογγητά και άρχισαν να κατεβαίνουν την απόκρημνη πλαγιά και φτάνουν κοντά σε δυο μοναχούς που ήταν χτυπημένοι από το πέσιμο και κυριολεκτικά θαμμένοι μέσα στο χιόνι. Τους σηκώνουν και, ω του θαύματος! Αναγνωρίζουν στα πρόσωπά τους τους δύο μοναχούς που μεθούσαν και ήθελαν ως εκ τούτου να εκδιώξουν από το Μοναστήρι. Με πολύ κόπο, τους σήκωσαν και τους πήγαν στο Μοναστήρι, αλλά όμως δεν τους έδιωξαν όπως είχαν αποφασίσει, διότι πως ήταν δυνατόν αυτούς που η Παναγία τους έσωσε τόσο θαυματουργικά και νοιάστηκε η ίδια για να σωθούν τα γουρουνάκια της, αυτοί να τους διώξουν; Γι' αυτό αποφάσισαν, αφού έτσι το θέλει η Παναγία, να κρατήσουν «τα γουρουνάκια» στο μοναστήρι.

Αλλά, ω του θαύματος! Η θαυματουργική επέμβαση της Θεοτόκου σωφρόνισε τους δυο μοναχούς και από τότε που σώθηκαν με την θαυματουργική της επέμβαση δεν ξαναέπεσαν στο πάθος της «μέθης», αλλά έζησαν πλέον εν μετανοία.

Λέγεται δε, ότι ίσως, το Άγιο Όρος να ονομάζεται «περιβόλι της Παναγίας», διότι περιέχει όλων των ειδών τα «λουλούδια», αγίους και αμαρτωλούς. Κανέναν όμως μοναχό δεν απομακρύνουν, όσο αμαρτωλός κι αν είναι, ενθυμούμενοι πάντοτε το περιστατικό με τα «γουρουνάκια»...

Πηγές: περιοδικό *O.M.xristianos*- orthognosia.blogspot.gr